

ledes at den — som det ogsaa er føjet til — kan byde gode Vilkaar for den kristne Menigheds Liv og Vækst. Det er det, Menighedsraadsmedlemmerne forpligte sig til; det er det, de love, og de, som ikke med god Samvittighed kunne love det, de have, mener jeg, hverken Ret eller Adkomst til at sidde i Menighedsraadene.

Jeg kan aldeles ikke være enig med det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg), som talte om, at det i Grunden slet ikke havde nogen Betydning for Menighedsraadsmedlemmerne, om de i det hele taget vare kristne eller ikke, derfor kunde de meget godt sidde i Menighedsraadene. Efter min Mening er det udelukket, at en Mand, som ikke er kristen, kan sidde i Menighedsraadet og love paa Ære og Samvittighed i Troskab mod den kristne, evangelisk-lutherske Folkekirke at arbejde for dens videre Udvikling, saaledes at den kan byde gode Vilkaar for Menighedslivet, for det snævrere kristelige, aandelige Menighedslivs Vækst her iblandt os. Det vil være udelukket for en Mand med ærlig Samvittighed, naar han ikke har noget med Kirken, med Kristendommen at gøre, at paatage sig den Opgave. Det ærede Medlem har jo ogsaa tidligere udtalt sig meget stærkt imod denne Forandring i Paragraffen. Det gjorde han ved Lovforslagets Behandling her, før det gik i Fællesudvalg. Det var et af de Punkter, som absolut maatte ændres; i modsat Fald fik jeg det Indtryk af det ærede Medlem, at han ikke kunde være med til at stemme for Lovforslaget. Nu undrer det mig noget, at han har fundet en lille Trøst i, at et Ord er blevet ombyttet, idet der i Stedet for „vor“ danske evangelisk-lutherske Kirke er kommet til at staa „den“ danske. Jeg mener nu, at „den“ danske er ogsaa „vor“ danske, saa de to Udtryk betyde akkurat det samme, og jeg tror ikke, at der for den, der har foreslaaet, at Forandringen skulde finde Sted, har gjort sig noget som helst andet Hensyn gældende end det rent sproglige, fornuftige i at sætte „den“ danske i Stedet for „vor“. Der kan efter min Mening heller ikke ligge noget som helst andet i det, for „den“ danske evangelisk-lutherske Folkekirke det er „vor“ Folkekirke og ikke noget andet.

Jeg beklager for saa vidt, at det ikke er lykkedes at faa en Overenskomst om en endnu bedre Affattelse af denne Paragraf. Jeg vilde i høj Grad have foretrukket den Affattelse, som Paragraffen havde efter Mindretallets Indstilling, saaledes at

det endnu tydeligere blev præciseret, hvad det var for Folk, der skulde sidde i Menighedsraadene, og jeg beklager i allerhøjeste Grad, at de Herrer, som have ført Forhandlingerne fra Højres Side i Landstinget, ikke have kunnet indse det fornuftige og rigtige i at holde sig til, hvad der har nogen reel, nogen virkelig kirkelig Betydning, og sørge for at komme til en Overenskomst om det i Stedet for at hænge sig i dette formelle om det kirkelige Raad, den kirkelige Forfatning, som ogsaa nu efter de Herrerens egen Opfattelse og Indrømmelse er gledet ud til at blive noget meget intetsigende. Den Bemyndigelse, der lægges i Ministerens Haand til at indkalde dette kirkelige Udvalg, siger i Grunden ikke noget reelt, og jeg beklager, at de Herrer, maaske af politiske Hensyn, ikke have kunnet enes om at give fuldstændig Afkald paa denne betydningsløse Fordring og i Stedet for arbejde paa en Overenskomst om noget virkelig faktisk, som kunde have reel Betydning for Menighedslivet her i Landet.

Jeg haaber, det maa vise sig i Fremtiden, at Loven i den Skikkelse, den nu vil faa, maa bidrage til at fremme det kirkelige Liv, at det maa lykkes de Menighedsraad, som blive valgte, virkelig at udfylde den Plads, de blive satte paa i Henhold til Loven, i Troskab mod denne Folkekirke, der er betegnet gennem Grundlovens Ord som den evangelisk-lutherske, at arbejde paa, at der kan være saadanne kirkelige Tilstande her i Landet, at de byde de bedst mulige Vilkaar for at fremme den kristne Menigheds Liv og Vækst. Thi alle vi, som have kirkelig Interesse, indse den store Betydning, det har ikke alene for hver enkelt af os, men for Folkene, for hele Samfundet, for Udviklingen, at Kristendommen som den største Kulturbringer og Kulturmagt kan komme til at virke herhjemme iblandt os og ogsaa udadtil. Det er for mig et glædeligt Tidens-Tegn at se, at store Mænd paa det folkelige og det nationale Omraade ogsaa faa Øjnene op for dette. Jeg kan blot henvise til, hvad ærede Medlemmer maaske alle sammen kende, de store Bevægelser, der i disse Tider gaa for sig langt ude i Østen, i Kina og Japan. Der have vi det glædelige Syn, at de Folk, som staa i Spidsen for de store Omvæltninger, der finde Sted kulturelt og økonomisk, ærligt indrømme og bekende, at Betingelserne for, at det skal kunne lykkes, er netop Kristendommen. Det er, som den store Reformator i Kina har sagt, at Kinas Haab